

gminy Bukareszt, zwanej dalej „HCGMB”) nr 626/19.12.2017, zmieniającej i uzupełniającej HCGMB nr 178/2008 w sprawie przyjęcia regulacji ramowej, specyfikacji i umowy koncesji na zarządzanie delegowane w celu organizacji i wykonywania usługi publicznego, lokalnego przewozu taksówkowego — art. I, II, III, IV i V?

- 3) W przypadku gdy dyrektywa 2000/31/WE ma zastosowanie do usługi świadczonej przez Star Taxi App SRL, czy ograniczenia nałożone przez państwo członkowskie na swobodę świadczenia usług, które uzależniają świadczenie usługi od obowiązku posiadania zezwolenia lub licencji, stanowią ważne środki mające na celu odstąpienie od art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31, zgodnie z art. 3 ust. 4 tej dyrektywy?
- 4) Czy przepisy art. 5 dyrektywy 2015/1535⁽⁵⁾ stoją na przeszkodzie przyjęciu, bez uprzedniego powiadomienia Komisji Europejskiej, regulacji takiej jak zawarta w HCGMB nr 626/19.12.2017, zmieniającej i uzupełniającej HCGMB nr 178/2008 w sprawie przyjęcia regulacji ramowej, specyfikacji i umowy koncesji na zarządzanie delegowane w celu organizacji i wykonywania usługi publicznego, lokalnego przewozu taksówkowego — art. I, II, III, IV i V?

(¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998, L 204, s. 37).

(²) Dyrektywa 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998, L 217, s. 18).

(³) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

(⁴) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

(⁵) Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 21 listopada 2018 r. w sprawie T-587/16, HM/Komisja Europejska, wniesione w dniu 30 stycznia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-70/19 P)

(2019/C 164/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. S. Bohr, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: HM

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 21 listopada 2018 r., T-587/16, HM/Komisja;

- przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu odwołania.

Poprzez swój zarzut pierwszy, który dzieli się na trzy części Komisja zarzuca Sądowi naruszenie prawa w związku z podziałem kompetencji pomiędzy komisją konkursową a Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO).

W pierwszej części tego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd błędnie zakwalifikował pod względem prawnym zaskarżony akt, a mianowicie decyzję EPSO z dnia 17 sierpnia 2015 r. o nieprzekazywaniu komisji konkursowej wniosku skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy ze względu na przekroczenie terminu. Rozpatrywany komunikat został wydany w kontekście kompetencji przyznanych EPSO w pkt 3.1.3 przepisów ogólnych mających zastosowanie do konkursów otwartych dotyczących korespondencji z kandydatami.

W drugiej części tego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni przepisów ogólnych. Komisja uważa, że pkt 3.4.3 tych ogólnych przepisów należy interpretować nie tylko w powiązaniu z pkt 3.1.3, lecz także w świetle ducha i celu pkt 3.4.3, który przyznaje EPSO kompetencje w zakresie wewnętrznych procedur odwoławczych.

W trzeciej części tego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni art. 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego. W jej opinii sporny komunikat stanowi przepis o charakterze administracyjnym mający na celu zapewnienie stosowania jednolitych standardów w procedurach selekcji zgodnie z ww. art. 7 ust. 1. Komisja uważa, że jest to również zgodne z rolą EPSO jako asystenta komisji konkursowej, o czym wspomniał Sąd w wyroku T-361/10 P, Komisja/Pachitis⁽¹⁾.

W ramach zarzutu drugiego Komisja zarzuca Sądowi naruszenie prawa przy dokonywaniu wykładni zarzutu dotyczącego braku właściwości autora aktu. Komisja uważa, że Sąd nie zbadał w omawianej sprawie, czy w przypadku zaradzenia brakowi właściwości zostałby przyjęty akt prawny o takiej samej lub innej treści. W braku takiego badania Sąd nie mógł, zdaniem Komisji, stwierdzić nieważności zaskarżonego aktu.

(¹) ECLI:EU:T:2011:742.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mureș (Rumunia) w dniu 31 stycznia 2019 r. — MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

(Sprawa C-75/19)

(2019/C 164/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Mureș

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie i sprzeciw: MF